

Necati

– redfer · 06 Kasım 2025

Kentin caddelerinde yürümekte Necati ...
Yüzünün çizgileri yirmi üç yaşlarındadır ancak...
Ama kalbi bin yaşında,
ümitleri paramparça,
hayalleri darmadağın.

Kafası allak bullak....
Islıkla başka dünyaların melodilerini rüzgâra savuruyor.
Şehrin hareketli kalabalığı içinde.
Bir karınca kadar zavallı hissediyor kendisini...
İçinde kaktüsler misâli ,
diken diken bir sıkıntı,
bir bulantı kanayıp duruyor.
Ama onun sıkıntısı,
zift gibi, zehir gibi, çöl gibi...
Çiçeksiz bir kaktüs...

Neye yaradığını bilmeyen
ne yapacağını şaşırılmış

insanları o kahreden sıkıntıdır ruhundaki...
Bir hava boşluğundadır sanki...
Sevmiyor, ümit etmiyor, anlamıyor, inanmıyor.
Yaşıyor sadece...
Bir yaprak gibi mesuliyetsiz,
Bir kaya gibi hissiz,
Bir su gibi renksiz...

Kızıyor çok defa..
Ama niçin?
Ama kime?
Ama neden
Yapamıyor, yıkıyor.
Dokunmuyor, eziyor.
Sevemiyor, dövüyor.

Bu, içindeki aczin kin hâlinde köpürmesi,
nefret şeklinde taşmasıdır.
Yürüyor büyük kentin caddelerinde Necati...
Ezilmiş yıpranmış ve sönmüş...
Yaşamadan ihtiyar,
doğmadan ölü...

Ayakkabısının ökçesinde kibritini sürterek
bir sigara yakıyor.
Derin derin bir iki nefes alıyor.
Havaya üflediği duman
beynini saran sisin dağılışıdır sanki...
Caddeden klakson sesleri,
Ardından kahkahalar,
köpüre köpüre akan kütlenin hayat uğultusu geliyor.
Ama duyduğu yok...

Uzaklardan ürpertili bir ses...
Sabah ezanını okumakta...
Pencerelerin kenarında saksılar,
kuşlar cıvıltılı dallarda ,
sonbahar henüz gelmiş.
Ama farkında değil

Hiç bir ilâhî nida onun ruhunda,
maç nakleden spikerin sesi kadar
heyecan uyandırıcı değil.

Yürüyor Necati...

Ara sıra vitrinlere bir göz atıyor.
Ama vitrinlerde teşhir edilenler can sıkıntısı
Gökyüzünü bezginliğin rengine boyamışlar.
Susuz adam...
Çeşmeler bu harareti teskin edemez,
cennetler bu ıstırapı dindiremez.
Susuz çölleri ruhunda taşıyor çünkü...

Bir pastaneye giriyor Necati.
İçeride halka halka sigara dumanı,
parfümün baygın kokusu,
rujlu dudaklar ve rimelli gözler dolu...
Beyaz elbisesi ve papyon kravatı ile
pengueni andıran bir garsona ,
portakal suyu ismarlıyor.
Garsonun masasına koyduğu meşrubatı yudumlarken
başka şeyleri düşünüyor.

Şimdi.

Güneşli ülkelerin hasreti bir afyon dumanı halinde
içine doluyor büyülüyor onu.
Portakalların gölgesinde,
tarlasında uzanmış yatan
ve portakalları uzanıp ağacından
rahatça devşiren köylüleri düşünüyor.

"Gitmek lâzım" diyor.

"Bu donmuş, bu sakallı muhiti,
bu boğucu havayı terk edip gitmek...
Ölçsüz, kayıtsız ...
emirsiz, âmirsiz, kanunsuz, nizamsız...
saatsiz, çizgisiz, ütüsüz ve kravatsız yaşamak...

Sebepler her zaman olduğu gibi

kendisiydi muhakkak...
Her şeyine,
evet her şeyine karışıyorlardı.
Babası "evde ısıklık çalma" diyordu.
Annesi saçlarını kesmesini istiyordu.
Dayısı içki içmesine karşıydı.
Amcası giyinişini beğenmiyordu.
Bu tazyike, bu anlayışsızlığa isyan etmiş,
odasını çatı katına taşımıştı çoktan.

Orada kendi başına küçük bir âlem yaratmıştı.
Aile fertlerinin yanına ancak yemek zamanları uğruyor,
diğer saatlerini kendi odasında geçiriyordu.
Odanın duvarlarını meşhur sporcuların
ve tanınmış sanatçıların resimleriyle doldurmuştu.
Artık ayaklarını pervasızca masaya dayıyor,
Afrika ormanlarının sesini veren plâklarını dinliyor,
etrafını çeviren sanatçı resimleriyle konuşuyor,
kendi hayatını yaşıyordu.

Ama, o bir tutam hürriyeti de
çok görmüşlerdi kendisine....
"Evimin namusunu ayaklar altına aldınız.
İçkiye buladınız evimi.
Defolun.
Gözüm görmesin sizi" demişti babası

Çok mahcup olmuştu arkadaşlarına karşı.
Halbuki o kadarda içki içmemişlerdi
Beş-on şişe yoktu bile...
Turgutların evinde toplandıkları zaman
ne kadar gülmüş, eğlenmişlerdi oysa.
Hattâ Turgutun annesi misafirlerine
şampanya ikram etmişti.
Modern aile her halinden belliydi zâten...

Bir de şu namus lâfı yok mu bir sinirleniyordu ki...
taşın, duvarın, odanın namusu mu olurdu?
Oda odaydı, kitap kitaptı... Ağaçtan, selülozdan...

Babasının kendisine darılmasına pek aldırmamıştı
arkadaşlarına karşı müşkül duruma düşmesine üzülmüştü.

Kalkıyor.

Garsona uzattığı on liranın "üzeri kalsın" diyerek
caddeye çıkıyor.

Huzursuzluk siyah bir taş gibi oturuvermiş içine...
lili'ye telefon etmek geçiyor aklından.

Leylâ ismi,
çöl ve naftalin kokuyordu ,
lili diyordu onun için .

Ona lili diyordu.

Lili daha ahenkli, daha tatlı, daha sosyetikti.

Sonra vazgeçiyor.

Lili dar görüşlü bir kızdı.

Yüzük istiyordu.

Pencerelerini sarmaşıklar saran mavi boyalı bir ev,
mavi gözlü çocuklar istiyordu.

Gülmüştü bu masum hayalleri duyunca Necati.

Eller; çamaşır suyundan pürtük pürtük,
mutfak kokan bir kadın olarak tasavvur etti Lili'yi...

Sonra 'kollarına sepet gibi asılan,
viyaklıyan çocukları düşündü.

Nefret etti Lili'den...

Hayır telefon etmeyecekti.

Sevmiyordu ,sevemiyordu bu muhiti

Kalbinin bütün sevgi tomurcukları solmuştu.

Dikene de, güle de düşman...

Geceye de, gündüze de düşman,

siyaha da beyaza da düşmandı

Köşe başında bir el uzanıyor kendisine...

Zayıf, beyaz, aç bir el...

Sadaka istiyor..

"Çalışsana be adam.." diye

ters ters bakıyor dilencinin yüzüne...

Merhamet; kabile devrinden,
şövalyelik çağından kalan ,
bir fantazidir onun için...
Elleri almağa alıştı,
vermeğe değil...

Ama bilmiyor ki...
Güneşin merhametinden,
toprağın şefkatinden,
ağacın, meyvânın, buğdayın himmetinden yaşıyordu.
Bir kitapçı vitrinini seyrederek oyalanmak istedi.
Bakıyordu ama gördüğü yoktu.
Kitaplarla başı hoş değildi...
Hep nasihat veren
babasına benzetirdi kitapları.

Bir kimyager safariyle fikirleri,
cümleleri tahlil etmek,
mantığın röntgenine koymak,
beyninin her hücresi ile
çilenin ateşinde yanarak düşünmek,
hakikati aramak zor şeydi be...
bu devirde.

Hem hangi hakikat bu çileye değerd ki?
İnsanların fikirlerini
gelecek sonsuz nesillere hediye etmek için
kamuş kalemlerini ak kâğıtlar üzerinde cızdırdıkları
devri hatırladı.
Güldü küçümseyerek...
Kendini anlamıyordu
Vardı.
Ama niçin?
Yaşıyordu.
Niye?
Bilmiyordu cevabını
Bilemeyecekti asla.

redfer